

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ

ΕΤΑ τη θεία λειτουργία, ο γρηάλεος έφημέριος πάτερ-Λεγκράν μπήκε στο ε' Λεφόν της εκκλησίας, για να τακτοποιήσει τα διάφορα ε' Άγια Σκηνή.

— Άδεια πιά άπ' τους πιστούς ή μικρή εκκλησία του χωριού, ήταν μισοκατεστραμμένη. Το μεγαλύτερο φως της χριστιανικής εκίνησης Κυριακής, έμπανε άπ' τα μικροσκοπικά παρόδια και μάλιστα καθόρθου να τη θαματοποιήση. Ξαφνικά, μέσα άπ' τη χυμμένη παντοσκατεινά έκείνη, ξεπρόβαλε, σαν σιά, μιά φτωχή γυναίκολλα. Ήταν άξιοδοκίτη και ή εμφάνισή της προκαλούσε τόν οδυτο...

Με τό πρόσωπό της διακοιρόθετο, και με την κοιλιά της έξογκωμένη από την εγκυμοσύνη, πλησίασε τόν έφημέριο, ούχτηκε στά πόδια του, και μοιροθύρισε με άπάνουσι:

- Θά τόν... τοικρεμισόν, πάτερ μου !
- Πούν; ρώτησε ο έφημέριος, σπατάνας.
- Τόν άνδρα μου... Οί Πρόσωσι... Τόν...
- Κ' Ένα βουή, σπαφορετώ άναφύλητό της έκοψε τή λαλιά στη μέση...

Συγκινημένος ο γρηάλεος παπάς, έβιασε τή γυναίκα άπ' τά μπράσια και τήν σήκωσε έπάνω.
— Έξήρησον, τέκνον μου ! τής ειπε με καλοσύνη.
— Νά, πάτερ μου... τραυίλις ή γυναίκα, σπρωγίζοντας τά διάφορα της με τήν ποδιά της. Προσκύτα για κείνους τούς τρεις Πρόσωσις οδώνους, τόν σκούσανον χέζε τό πρωί οι δικοί μας... Κι' έπειδή ο στρατιωτικός διοικητής δέν έβασσε τούς φρονιάδες, έβαλε κλήρο στους συγκαταναούς μας... Βγήκαν λοιπόν ο Βενιάς, ο Λαζαρίος, κι' ο άνδρας μου... Θά τοικρεμισόν τώρα αυτοί οι τρεις για άντίποινα και για έκδίκηση... Άχ, σπασε τον, πάτερ μου !

— Μά... τί μπορώ να κάνω έγώ ; μοιροθύρισε ο πάτερ - Λεγκράν, με άνέμεροστη θλίψη.

Κι' ένα δάκρυ κίλισε άπάνω στα χλωμά του μάγουλά.
— Ύστερα, καθίζοντας με κάσο στό πέτρινο σκαλοπάτι του ε' Λεφόν, βύθηκε τό αστροφάλλο κεράτι της σπυλάμης του, κα' άρχισε να σκεπτεται βαθεία... Μάλιστα ή καρδιά του, μάλιστα έκοισε για τή συμφορά που θά χριστούσε τούς τρεις αδώνους ένταξίας του... Και ήταν μιά συμφορά αυτή, μπρος στην άποια τίποτα δέν μπορούσε να κάνει ο δυστυχής έφημέριος. Είχαριστος θα φινούσε τό πόν, για να σάση αυτά τά τρία άδικαταγεμένα πρόδιτα τού πνευματικού του ποιμνίου !... Κοιμιά όμως λύσις δέν βρισκόταν !

— Άλλά πάι, πώς ν' άφήση να φύγη έτσι, ή άμωχη αυτή γυναίκα, ή άποια είχε έθρη ή τού ζήτηση τή ζωή του συνζύγου της ; εκί' όμως, πρέπει να τόν σώσω, με κάθε θυσία ν' σκεπτόταν, άτελειομένος.

— Ύστερα, σέ κάποια στιγμή, επί τέλους, ειπε φωναχτά στη γυναίκολλα που δέν σταμάτησε καθόλου να κλάη με λυμώσι:

— Έλα, πήγαινε να ηροιάσις, τέκνον μου... Έχε τις έλπίδες σου στο Θεό, και καί τή θή γίνη !

Γρήγορα κατόπιν τά άμφια της λειτουργίας, τούληξε διασκοπά στο φτωχικό του οσάο, και τράθηκε ίσα στο Δημαρχείο: Έκει είχε ένγκατασταθή ο συνταγματάχης τών Πρόσωσις οδώνων, ο όποιος ήταν και στρατιωτικός διοικητής τής περιφερείας...

Τό χλωμό πρόσωπο τού πάτερ - Λεγκράν, γινόταν χλωμότερο όσο πλησίαζε προς τό Δημαρχείο. Όσο σκεπτόταν τή φοιχτή συνέντευξη με τόν συνταγματάχην, τήν όποια είχε άποφασίσει, τόσο κα' έστρεψε από τήν ταραχή του...

Ο στρατιωτικός διοικητής, καθισμένος στο γραφείο του και έλογοφάροντας μερικά έγγραφα, δέχτηκε ψυχρά τόν γρηάλεο έφημέριο... Και για να τού δείξη, ότι θά ήταν άκαμπος, τόν ρώτησε με ταπεινή και σπουδαίνοντας τά παλαιά του φρονιά:

— Τί θέλετε, πάτερ ;

ώς ερώταται με τό ηλεκτίκο... Όσας άλλωστε κα' έλα οι άνθρώποι του Νέου Κόσμου. Ό ήλιος δέν μορσε με τούς στίλη της παρηγορες άκίτης του. Δέν τόν άφίνου οι διάφοροι οδοναυτίστες και τά τεράστια έργοστάσια. Γι' αυτό κίλις οι περισσότεροι Αμερικανοί φοφόν γυαλιά.

Τ' άτελις μύδας τών εσοτήνιος είνε τά πιο έφελιτικά άτελις τής Αμερικικής. Έκει λέρα, ή έργασις δουλειώνον άνάκατα και ή μοναδική ένγαρισίση τους είνε τά δηνρά τους. Έρχον τήν αιδιπάτη, ότι κα' αυτές είνε καλύτερες του χριστιανισμού και δι μορτον μιά μερα να παήσουν στην έθνη και ν' άποστηθόν δόξα και πλοδοσις θανμασιών. Η χ. Μαρίς Τουαλί μάλιστα πιστεύει, ότι είνε κα' αυτή εάστέρας πλούτου μεγέθους, άραυ ντόνεια διεξ τις εδνέντες κα' άραυ ή τοικιλές της θαμίζονται για τήν άμωφία τους και τή χάρι τους. Γιατί θει ;

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

— Ηθθα... ήθθα να σάς ζητήσω έπικεία ! τραυίλις ταγαυμένος ο έφημέριος. Σας κεινένο, να χωρίσετε τή ζωή... ο' αϊτούς τούς τρεις δυστυχιμένους άνθρώπους... Είνε άθωια !... Καί...

— Μπορεί να είνε άθωια, πάτερ, αλλά ο πόλεμος έχει σκληρές άνάγκες ! δίκωψε με τό ύδα ύθος ο στρατιωτικός διοικητής. Τά άνταρτικά σωματά σας ή οι κάτοικοι τών χωριών σας, δουλοκρανόν κάθε μερα άκατεούς σπατάλης μας !... Πρέπει λοιπόν να τοικρεμισόν μερικούς, για να σωφρονιστόν ο άλλοι !

Ο πάτερ - Λεγκράν διακοιρόντας, προσάθησε να φέρη μερικά επηχειρήματα... Όλα όμως, όσα έλεγε, σκούταναν άπάνω στην άμειλητή λογική του διοικητού... Και τέλος, άραυ πείσθηκε, ότι ή προσάθειές του ήσαν άνίσχυρες, έπαχίρισε να σάση τόν ένα τουλάχιστον από τούς τρεις δυστυχεις καταδικών.

— Παρασώριστε μου, τουλάχιστον, τή χάρι τού Λεγκράν, κίρις συνταγματάχα !... Ο καιμένος έχει τρία άνήλικα παιδιά, και γυναίκα άπάνω στην εγκυμοσύνη της !... Σκεφτήτε τι συμφορά θ' άπλωθή στην οδογενεια αυτή, μόλις τοικρεμισθή ο μόνος προστάτης της !

Ο στρατιωτικός διοικητής συγκινημένος, και έστρεψε τή χείρα του με στενωχόρα. Έδειξε όμως κάποιο έγγραφο με σπρωγίδες, στον σκαυτό και τρεμμένο έφημέριο και ειπε :

— Δυστυχώς, πάτερ, ή διαταγή τών άνωτέρων μου είνε αιώτηρες και άμετάλητες !... Θά άποτήσω στό καθήκον μου, άν με λυγίση ο οίκτος... Πρέπει να καταλάβετε τή δύσκολη θέση μου, έσείς μάλιστα που είσθε και Ιερέυς !... Μάς έμπούσαν οι δικοί σας τρεις οδώνους !... Άλλως τρεις δικούς σας άδικούς, πρέπει να θυσιασώμε κα' ήμεις !

Ο πάτερ - Λεγκράν δέν είχε πια τίποτα άλλο να κάνει, παρά να ηροκλήη και να γίνη.

Ότόσο, δέν κινήθηκε άπ' τή θέση του. Μιά λιγώστιμη, βαρειά σκαυή άπλόθηκε στο γραφείο... Ο στρατιωτικός διοικητής, άρχισε να άντακονήη και να διακοιρόη...

Κι' άπότοια, Ξαφνικά, ο πάτερ - Λεγκράν προχώρησε κοντά του, και — σαν να τραυόταν — μοιροθύρισε ταπεινά :

— Κίρις διοικητά... έγώ... έγώ δέν έχω ούτε γυναίκα... ούτε παιδιά... ήμια και γέρος !... Με δέχστε, σάς παρακλώ έμένα, στη θέση τού Λεγκράν !

Ο συνταγματάχης σκαύτηκε... Κοκκίνισε... Και προσηλώνοντας ένα βίλιαμα βαθείας σκαυθείας στον γρηάλεο έφημέριο, μοιροθύρισε :

— Πάτερ, είνε πολύ οδυρόσά αυτό που μου ζητάτε !... Σκεφθήτε το καλά, γιατί ήμια ψάλλοντα άποκασιμένους, παρ' όλη τή θλίψη μου, να έφαρισώ τους κανονισμούς !... Έχω κα' έγω στρατιώτες να προστατεύω, από τις δολοφονικές άποπαιές !... Προσέξτε καλά, γιατί ο τοικρεμισώθ θα γίνη !

— Ξέρω πως θά γίνη, κίρις διοικητά !... τραυίλις ο πάτερ - Λεγκράν. Κι' έπιμύον στην παρολόγιά του. Είλαεστηθήε λοιπόν να δέχθητε ήμένα, αντί τού δυστυχιμένου οδοκαταχόν Λεγκράν !

Ο συνταγματάχης δέν μίλησε... Ίσως για να κινήη τή συγκίνηση του, γιατί ήταν κατάλιωσος... Έσπασε στο τραπέζι του, έγραψε κάτι θιασιικά, και δίνοντας τό έγγραφο στον Ιερέο ειπε :

— Τόσ' ή διαταγή της άτελειοφροσύνης τού Λεγκράν, πάτερ !... Άλλά ο άρχιγάλαξ, στον όποιο θά τή δείξετε, έχει τή διαταγή να φινάσκει εσάς !

— Εγχαριστώ ! μοιροθύρισε άλλά ο έφημέριος, βάθωντας στην τσέπη του τό φρικτό έγγραφο.

Κι' έκανε να φύγη... Άλλά τότε ο συνταγματάχης σηκώθηκε δοθός, στήθηκε σέ σιάς εύλαβούς προσοχής και ειπε :

— Μου κάνετε τή μεγάλη τιμή, πάτερ ΜΟΥ, να μου σφίξετε τό χείρι ;

Ασπρόντας ο πάτερ - Λεγκράν βούτιζε τό άμειλητο, αλλά τίμιο έκίνο χείρι κα' άνακοιρισμένος ύστερα, ή' έλαφρό ήμμα, τράθηκε για τό Κρατήριου.

Ο άρχιγάλαξ, ένας ταχής αξιωματικός τών οδώνων, πήρε άπότομα τό έγγραφο που τού ήνε ο Ιερέυς. Και χωρίς να καταδεχτή να τού άποδοση τόν χωρετισμό, έσπασε να τό διαβάση...

Όταν όμως τό άποδιόθηκε και σήκωσε τό κεράτι του, ή τραγική; τού προσώπου του ήζε έφαφανισθή... Και μιά έφαφανισ βαθείατος ασθεσιω και θανμασιω προς τόν ταπεινό έφημέριο, ήταν χυμνήη στη μορφή του.

— Ηεράτετε μέσα, πάτερ μου ! τού ειπε.

Και τόν χωρήτρεσε στρατιωτικά, σαν να ήταν άνώτερός του στό βαθμό...

Μισή ώρα άργότερα, ο κατάδικος Λεγκράν είχε άποφράσασθή... Κι' αυτός και οι συγκωμένοι του πίστευαν, ότι τού χωρήτρεσε ή ζωή έπειδή είχε μωρά παιδιά και γυναίκα έγκω...

Μιά ώρα όμως άργότερα καθήκτες τού χωριού ή μεγάλη θυσία τού έφημέριου. Ο οδώνος και ληροτής παπάς τους είχε τοικρεμισθή μαζί με τούς δυο άλλους στην αλή τού Κρατηρίου, πληρώνοντας με τή ζωή του τή ζωή τού Λεγκράν !

— Άχ, σπασε τον, πάτερ μου, σπασε τον !...